

[Lilli Gyldenkilde]

hel masse arbejdsløshedstal, men det hjælper ikke noget, for det, det handler om i tal, når man skal tale med de to partiers ordførere, er kroner og øre. Når man klager over, at vi gerne vil have sat 500 mill. kr. af på finansloven til at sætte noget mere beskæftigelse i gang, må jeg have lov til at sige, at det var det beløb, der rent faktisk var sat af i forvejen, men den regering, der udgår bl.a. af de to partier, har jo sat det tal ned, sådan at der rent faktisk ikke kan komme den jobskabelse igennem, der ville have kunnet komme, hvis denne lov havde fået lov til at fungere fra 1. januar 1983, hvilket egentlig var meningen. Men det har den jo ikke fået lov til. Vi ved alle sammen, at der først blev lavet nogle blokeringer på den, så den blev kørt helt hen i marts måned. Dernæst skulle hele molevitten sendes til EF, og så skulle man have meddelelser hjem om, hvordan man kunne få lov til at køre videre med jobskabelsesordningen, for at den ikke skulle blive en konkurrenceforvridende faktor i det danske samfund. Når man ser på, hvor mange job den rent faktisk har kunnet skabe - 3.500, oplyser arbejdsministeren her - må man sige, at der nok ikke er ret meget konkurrenceforvridende i det.

Men når nu de to herrer fra henholdsvis venstre og de konservative er så interesserede i at vide, hvor SF vil få penge fra, kan jeg oplyse, at jeg vil gå op på mit partisekretariat og finde nogle flere af disse små pjecer, hvor vi har fremlagt en alternativ økonomi, hvorefter der vil være penge til at lave ting som dette her, og så se, om det ændrer noget på stillingen, men det gør det højst sandsynligt ikke, for tal er noget, man altid bare bruger til at afvise.

Jeg må konstatere, at der ikke er flertal for forslaget; det er jeg ked af, men vi vil arbejde videre med det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 52:

Forslag til folketingsbeslutning om arbejdsløses ret til at lave nærradio-, lokal-TV- og folkeradioudsendelser uden reduktion af deres dagpenge.

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS), Lilli Gyldenkilde (SF) og Arentoft (FP) m.fl.

(Fremsat 7/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Indholdet af beslutningsforslaget er på ingen måde nyt for mig. Jeg har allerede her i folketinget den 15. februar 1984 besvaret to spørgsmål fra henholdsvis fru Elisabeth Bruun Olesen og hr. Thoft om dette emne. Også fru Lilli Gyldenkilde har den 21. november 1983 fået svar fra mig på et lignende spørgsmål.

Jeg vil med det samme gerne sige, at jeg synes, det er en god idé at lade de arbejdsledige deltage i nærradioarbejde, men det er ikke det, der er spørgsmålet. Problemet er, at nærradio er så mange ting. Jeg har bl.a. på baggrund af dette spørgsmål haft kontakt med kulturministeriet om forsøgsvirksomheden, og der tegner sig unægtelig et noget broget billede strukturmæssigt. Det viser sig, at der er stor spredning i de forskellige forsøgsprojekter. De tidsmæssigt begrænsede forsøgsordninger er ofte spinkelt økonomisk funderede, og aktiviteterne bliver udført som interessebetonet fritidsbeskæftigelse. Deltagelsen i produktionen af et enkelt eller nogle få programmer vil derfor have eller kunne have amatørermæssig karakter. Kulturministeriet oplyser dog samtidig, at der er projekter, der klart tager sigte på professionel virksomhed, og hvor formodningen taler for, at beskæftigelsen har erhvervmæssig karakter.

[Arbejdsministeren]

Her må jeg lige slå fast, at det hele tiden er nødvendigt at sikre, at ledige ikke beskæftiger sig med opgaver, der ellers ville blive udbudt som lønnet arbejde; det har været hovedprincippet for vores tidligere praksis.

Da principperne i arbejdsløshedsloven på dette område er, at alt arbejde i en ledighedsperiode skal medføre fradrag i dagpengene, hvad enten arbejdet er lønnet eller ulønnet, ville det virke meningsløst at give grønt lys for deltagelse i enhver form for projekt under betegnelsen nærradio uden dagpengeomkostninger.

Der skal derfor foretages en afgrænsning, hvad vel alle kan være enige om. Forsikringssystemet bygger som bekendt på, at det er den enkelte arbejdsløshedskasse – der har et stort erfaringsgrundlag – som træffer afgørelse om dagpengeudbetaling på grundlag af en konkret vurdering. Afgørelsen vil i visse tilfælde resultere i, at beskæftigelsen anses for arbejde og dermed skal medføre fradrag, mens mange andre aktiviteter kan betegnes som fritidsbeskæftigelse.

I betragtning af, at der foretages mange millioner dagpengeudbetalinger om året, finder jeg det uheldigt, hvis man fra centralt hold griber ind i administrationen af relativt få sager.

Som allerede nævnt ser jeg positivt på disse aktiviteter, og jeg mener også, at der i kasserne er forståelse for, at der skal være plads i forsikringssystemet til rimelige udfoldelsesmuligheder.

Jeg vil derfor følge området med stor interesse og være opmærksom på det, hvis det viser sig, at reglerne om fradrag i dagpengene fører til urimelige forhold, men som sagt har vi nogle hovedretningslinjer, som vi skal rette os efter.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er rigtigt, som arbejdsministeren siger, at de forsøg, der løber, er af meget forskellig karakter og meget varierede. Men det er min opfattelse – jeg har arbejdet meget med det i kulturudvalget – at økonomien i alle disse forsøg er meget dårlig, og jeg ville derfor være taknemlig, hvis arbejdsministeren heroppefra kunne give mig et eksempel på et arbejde, der udføres under forsøgsvirksomhe-

den, som ville kunne erstattes af lønnet arbejde.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Når jeg har bedt om en kort bemærkning, er det, fordi jeg gerne vil bidrage til, at den videre debat ikke kommer til at køre på et efter min opfattelse forkert grundlag.

Fru Ingerlise Koefoed siger, at økonomien er dårlig i mange af forsøgsprojekterne. Det tror jeg er rigtigt, sådan som jeg har hørt dem forklaret, men det har sådan set ikke noget at gøre med spørgsmålet om, hvorvidt der skal ske fradrag eller ikke i dagpengene for personer, der beskæftiger sig med forsøgsprojektet. Det afgørende er, om det arbejde normalt burde være udbudt som lønnet arbejde eller rent faktisk er det.

Nu har man haft denne debat også i medierne i nogen tid, men i arbejdsdirektoratet har der indtil nu kun været én klagesag, og den er blevet afgjort for nylig og blevet afgjort på den måde, at der skulle ske fradrag. Det drejede sig om en person, som senere fik fast, lønnet ansættelse som journalistisk medarbejder det pågældende sted, og den afgørelse mener jeg faktisk også er rigtig, fordi den pågældende har udført arbejde, som egentlig var journalistisk arbejde, og der derfor også bør ske fradrag.

Formanden:

Som bekendt eksisterer der ikke korte bemærkninger for ministre, men ministre har ret til at få ordet, når de forlanger det.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg vil gerne sige til ministeren, at hvad den enkelte senere bliver ansat til, under ingen omstændigheder kan være et bevis for noget som helst; det er ikke det, sagen drejer sig om.

Jeg bed mærke i, at ministeren nævnte som begrundelse for sin holdning, at hun ikke ville skride ind i de situationer, hvor der kun var tale om få tilfælde. Ja men det, der er tale om her, er nogle principielle problemer, for selv om det kun er få tilfælde, der er blevet til egentlige sager, har hele den uro, der har været omkring disse sager, jo ført til, at der er mange mennesker, som simpelt hen ikke går i gang med at lave nærradio, idet de

[Lønger]

er bange for, at det skal koste dem dagpengene. Derfor er det en sag af principiel karakter, og det kan ikke være antallet af enkelt-sager eller enkelttilfælde, der er afgørende for, hvorvidt ministeren skal forholde sig til det eller ej.

Kaj Poulsen (S):

Det, vi har fat i her, er jo en rigtig Århus-historie, idet problemet er opstået først og fremmest i Århus. Jeg betragter det også som lidt af et kuriosum, at de tre partier, der har fremsat dette forslag, har kunnet blive enige, men lad nu det ligge.

Det, forslaget drejer sig om, er at få ændret bekendtgørelse nr. 57 af 1. marts 1982, idet man peger på et område, som vi har haft problemer med i Århus, og så står vi tilbage med en række problemer, som vi ved virker lige så urimelige. Vi ved, at en tømrer, der har bestilt træ til en carport, mens han var i arbejde, og som ikke får en færdigattest, inden han bliver afskediget, får frataget sine dagpenge. Det kan virke urimeligt. Det har vi adskillige domme om. Vi ved, at en murer, en tømrer og en elektriker, der deltager i opførelsen af et hus for en religiøs sekt, får frataget deres dagpenge, men vi ved også, at de, når det hus er færdigt, kan gå ind og deltage i det arbejde, der foregår inde i huset, uden at få frataget dagpengene. Så der er altså en række regler på området, hvor der er noget principielt, som vi skal tage fat i vedrørende dette forslag.

Vi ved også, at Folkekirkens Nødhjælp genbrugsbutikker for nylig har fået lov til at lade frivillige stå i butikken og sælge varer, selv om de eksempelvis er butiksuddannede HKere. Det mener jeg er en overordentlig velvillig fortolkning af de regler, der er i bekendtgørelsen.

Det er vores opfattelse, at det er en velvillig fortolkning af reglerne, der skal til for at hjælpe på disse problemer, men det er socialdemokratiets opfattelse, at medarbejderne ikke må bruges til faste programmer på fastlagte tidspunkter, hvor de skal møde på arbejde på en nærradio. Men med en velvillig fortolkning af bekendtgørelse nr. 57 vil det være muligt for befolkningen at lave disse programmer, og hvis behandlingen af dette her forslag kan formå arbejdsministeren til at få udsendt lempeligere fortolkninger, således

som arbejdsministeren jo har gjort med hensyn til genbrugsbutikkerne, er jeg også sikker på, at vi kan løse problemerne i forbindelse med nærradioforsøgene og det kommende lokal-TV.

Vi finder det principielt overordentlig vigtigt, at vi får givet disse radio- og TV-forsøg en god chance, men vi finder det betænkeligt, hvis vi skal give dem den chance på grundlag af udbetaling fra arbejdsløsheds-kassen. Socialdemokratiet vil stille sig betydeligt mere velvilligt over for, at vi tager fat på lovgivningen om tilskud til sådanne foreteelser. Det er spændende forsøg, der er i gang, og de skulle helst have en god mulighed for at køre videre.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Som hr. Lønger sagde heroppefra før, er der mange af dem, der har været i gang med at producere nærradio eller meget gerne ville i gang med det, der føler sig kolossalt usikre i denne tid med hensyn til, om de tør eller ikke tør, hvis de i øvrigt er arbejdsløse. Derfor vil jeg gerne til opklaring stille et spørgsmål til hr. Kaj Poulsen, for jeg forstod ikke rigtig alt, hvad hr. Kaj Poulsen sagde.

I Sokkelund Radio eller i en anden radio er der nogle ugentlige kvindereaktionsudsendelser. Der er nok nogle af dem, der arbejder i denne kvindereaktion, som er arbejdsløse inden for et eller andet fagområde – jeg skal i hvert fald ikke forsværge, at de er det. Skal jeg forstå det med, at man ikke kan deltage i regelmæssige udsendelser, sådan, at man altså ikke i en nærradio kan lægge et program, der hedder »Kvindereaktionen«, og lade en gruppe af kvinder køre det f.eks. én gang om ugen eller én gang hver 14. dag, sådan som de nu vil?

Jeg synes, det er meget vigtigt, at man får at vide, hvad der egentlig menes med det, der bliver sagt heroppefra. Det er også meget vigtigt for gennemførelsen af disse forsøg, at man ved, om man må lave dem, og at man ikke bliver straffet for at lave det, som man troede var noget helt naturligt at lave, når der nu var disse bestemmelser om forsøg med nærradio.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

[Kaj Poulsen]

Det er naturligvis svært for mig at svare på et spørgsmål om, hvordan det foregår i en radio, som jeg ikke kan høre i Ålborg, og det er også svært for mig at svare på et spørgsmål, når jeg ikke kan vide, hvilket arbejde der ligger bag ved det, en kvinderedaktion skulle køre.

Men det, jeg sagde i min udtalelse, var, at befolkningen skal have mulighed for at lave nærradio. Vi mener ikke, det skal betales af arbejdsløshedsdagpengene; f.eks. kunne man da, hvis der var mulighed for at fjerne 25 års reglen i jobskabelsloven, have lavet en række jobskabelsesordninger på dette område.

Men det afgørende, når det drejer sig om de ledige, er, at arbejdet ikke sker som led i en fastlagt vagtplan og i fastlagte programmer. Jeg tror, der er mulighed for at skelne imellem, hvad der er arbejde i arbejdsløshedslovens forstand, og hvad der ikke er det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil blot sige, at det, vi diskuterer, ikke er, om nærradioforsøgene skal finansieres af arbejdsløshedsunderstøttelsen, men om arbejdsløse skal have lov til at lave nærradio uden at få trukket i deres dagpenge.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Af teksten til forslaget fremgår det, at det er et spørgsmål, om man skal have lov til at producere nærradio for arbejdsløshedsdagpenge, men nu kan jeg forstå, at en af forslagsstillerne har ændret standpunkt, og det synes jeg er glædeligt. Så tror jeg, vi kommer frem til enighed om denne sag.

Per Stig Møller (KF):

Da der ikke er tvivl om, at man her i folketinget føler, at vi desværre har alt for mange arbejdsløse, er der næppe heller tvivl om, at vi ikke skal gøre tilværelsen tungere end højst nødvendigt for dem, som desværre er i en arbejdsledighedsituation, og derfor er der heller ikke tvivl om, at vi ønsker en så stor meningsfuldhed i hverdagen som overhovedet muligt for de arbejdsløse såvel som for alle andre; ikke mindst er det nødvendigt, at hverdagen bliver meningsfuld for dem, som

er uden arbejde. Der er heller ikke tvivl om, at vi ønsker, at det skal være væsentligt at have en nyttig arbejdsfri periode, når man nu har fået påtvunget den.

Derfor finder vi det også vigtigt, at de arbejdsløse kan deltage i så mange aktiviteter som overhovedet muligt, herunder nærradio og lokal-TV, men samtidig må vi jo respektere loven om arbejdsløshedsforsikring, hvorefter arbejdsløse ikke kan påtage sig ellers almindeligt lønnet arbejde.

Nu har vi jo hørt fra ministeren – og det er utvivlsomt rigtigt – at visse lokalradioer er blevet så økonomisk professionelt kørende, at der er tale om en professionel arbejdskraft nogle steder. Vi ved også, at langt de fleste lokalradioer er båret af amatører og frivillige, fordi det økonomiske grundlag er for spinkelt, men vi ønsker alle sammen, at dette område får livskraft, og at alle kan være med, også de arbejdsløse.

Men når vi nu ved, at nogle altså er i en professionel arbejdssituation og andre ikke er det, og da vi jo ikke her i folketinget kan sidde og afgøre, hvem der er og hvem der ikke er det, så forekommer det mig rigtigt, som ministeren siger – og det skal jeg sige på både kristeligt folkepartis og det konservative folkepartis vegne, fordi ordføreren for kristeligt folkeparti ikke kan være til stede i dag – at kasserne foretager en konkret vurdering af, om det lokale radioprojekt er af den ene eller den anden økonomiske og professionelle art.

Ved siden af dette har forslagsstillerne rejst et spørgsmål, som vel falder udenfor, og det er spørgsmålet om folkeradioer. Jeg har meget svært ved at se, hvordan folkeradioer overhovedet kan komme i karambolage med arbejdsløshedsforsikringsloven, eftersom folkeradioerne jo er bygget op efter det princip, at man, ligesom man kan skrive en avisartikel, kan deltage med en radioudsendelse, og så vidt jeg erindrer fra min tid i Danmarks Radio, kan man kun deltage med et par radioudsendelser om året ifølge folkeradioafgørelserne i Danmarks Radio. Derfor skulle de ikke kunne blive inddraget i dette problemkompleks.

Jeg føler, at arbejdsløshedskasserne med de positive ord, der er kommet fra arbejdsministeren, nu må lægge sig ministerens og folketingets ord på sinde, og at vi i udvalget nu må se på de komplikationer, som hr. Kaj

[Per Stig Møller]

Poulsen nævnte, og de radiostationer, hvor det er professionelt, lønnet arbejde.

Vi finder altså området væsentligt og indsatsen betydningsfuld, men det er der jo så mange andre indsatser der også er. Vi finder det afgørende væsentligt, at de arbejdsløse ikke standses af rigorisme, men vi kan heller ikke lade fem og syv være lige i forbindelse med arbejdsløshedsforsikringsloven. Derfor må det være et lokalt ansvar at efterse, om det berørte arbejde har erhvervsmæssig eller fritidsmæssig karakter, og der skulle nødvendigvis være behov for en folketingsbeslutning som den foreslåede, fordi dette i virkeligheden er mistillid til, om kasserne nu kan bruge deres sunde fornuft og efterleve det, som ministeren har givet udtryk for, nemlig at der skal være plads i forsikringssystemet til rimelige udfoldelsesmuligheder.

Vi vil se med interesse på forslaget i udvalget.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Ordene var i det mindste positive; om handlingen så også bliver det, vil vise sig. Men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad hr. Per Stig Møller forstår ved »ellers almindeligt lønnet arbejde«, som det blev udtrykt. Betyder det, at der slet ikke må være ansatte, eller betyder det, at der eventuelt må være nogle, som er ansat under jobkabelsesloven, eller betyder det, at der bare ikke skal være ansatte til de samme funktioner?

Jeg vil gerne nævne et eksempel på, hvad det er, jeg tænker på. Nu er sagen ikke startet i Århus, som hr. Kaj Poulsen var inde på det. Den er startet i Kalundborg, men o.k., vi har hurtigruten. Imidlertid er det sådan i Århus på en af nærradioerne, at man har ansat nogle folk under jobkabelsesloven, men disse mennesker laver ikke radio. De vejleder udelukkende. Betyder det forhold, at der altså er nogle ansatte, selv om de laver noget helt andet, at de ikke uden at få trukket i dagpengene kan lave nærradio efter det konservative folkepartis fortolkning?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Lenger berører her lige præcis nogle af de ting, som jeg nævnte at vi må se på i

udvalget under begrebet komplikationer i forhold til de to områder.

Hanne Severinsen (V):

I venstre har vi stor sympati for de intentioner, der ligger bag beslutningsforslaget, men forslaget om, at arbejdsløse skal have ret til at lave nærradio-, lokal-TV- og folkeradioudsendelser uden reduktion i deres dagpenge, er efter vores bedste skøn overflødig. Man har nemlig allerede den ret, hvis man vel at mærke ikke arbejder med noget, som har karakter af andet end fritidsarbejde. Jeg vil da gerne indrømme, at det kan være svært at afgrænse, men man kan jo ikke som lovgiver afgrænse alting; der må jo også være noget, der hedder et lokalt skøn.

Jeg er glad for, at arbejdsministeren allerede har slået fast, at det stadig væk er nødvendigt at sikre, at ledige ikke beskæftiger sig med opgaver, som ellers ville blive udbudt som lønnet arbejde. Det er jo noget, der gælder også for murere; hvorfor skulle det så ikke også gælde for dem, der laver nærradio?

Arbejdsministeren kan naturligvis ikke sidde og administrere i detaljer og blande sig i alle enkeltsager. Det er en opgave for den lokale arbejdsløshedskasse, som har de bedste forudsætninger for at udøve det konkrete skøn. Alligevel finder jeg det positivt, at arbejdsministeren i sin besvarelse slår fast, at arbejdsløse gerne må deltage i nærradioprojekter, når dette har karakter af interessebetonet fritidsbeskæftigelse, for derved opnår vi jo det, som også forslagsstillerne gerne vil opnå, nemlig at man ikke afskærer nogen fra at beskæftige sig med en fritidsinteresse.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Fru Hanne Severinsen har selvfølgelig ret i, at dette forslag burde være overflødig. Det er også overflødig i den forstand, at det, når arbejdsministeren har den gode vilje, er muligt at fortolke reglerne sådan, at de kan bruges, f.eks. af personalet i Folkekirkens Nød-hjælp.

Problemet er, at arbejdsministeren i forhold til nærradioerne altså ikke har haft den gode vilje. Derfor må folketingsmedlemme sige til arbejdsministeren: sådan vil vi have det! Og derfor dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Når det præciseres, at man godt kan arbejde på nærradio, hvis der er tale om noget, der ellers ikke ville være lønnet arbejde, så kan man vel ikke vise mere positiv interesse.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal også sige til hr. Kaj Poulsen, at dette her ikke er en Årshushistorie. Det er startet i Kalundborg og er altså kørt rundt om Århus og er også nået til Sønderjylland, så det kører altså mange steder.

Dette her er ikke ligetil. Jeg tror, det var allerede i oktober-november måned, at jeg rejste problemstillingen over for ministeren og spurgte, om vi ikke kunne få en præcisering. Så får jeg at vide, at præciseringen skulle være god nok, men det synes jeg ikke den er, når der er så mange mennesker, der henvender sig til os. Jeg ved godt, at dette her ikke er noget nemt problem at løse, for hvor der er tale om, at folk kan få et lønnet job, skal andre naturligvis ikke tage det som fritidsarbejde; det er jo slet ikke det, der er meningen. Men vi har et forsøg, som går ud på, at folk skal komme ind fra gaden og lave udsendelser, og man kan anstændigvis ikke sige til en gruppe mennesker, at de, fordi de er arbejdsløse, ikke skal kunne komme ind fra gaden og lave udsendelser på lige fod med alle andre. Det er præcis den problemstilling, vi står i i øjeblikket, så det, der egentlig skal afklares, er det, der står i bemærkningerne:

»Spørgsmålet er så, hvorvidt arbejdet med nærradio- og lokal-TV-forsøgene er at betragte som arbejde i arbejdsløshedsforsikringslovens forstand, og hvorvidt det ville kunne udbydes som egentligt lønarbejde.«

Det er det, dette her drejer sig om, og det er det, vi skal have en præcisering af på en eller anden måde, for det er ikke særlig præcist, sådan som det er.

Jeg synes, at det er rart, at både de konservatives ordfører, hr. Per Stig Møller, og fru Hanne Severinsen egentlig godt kan se, at der er nogle ting, vi trænger til at få afklaret, og gerne vil være med til at lave et afklaringsarbejde.

Jeg vil på den anden side også udtrykke forståelse for det, som hr. Kaj Poulsen siger, for der er en anden side af det her, nemlig

den side, at arbejdsløse kan drysse ind på forskellige job og lave nogle ting, som andre egentlig kunne få et lønnet arbejde ud af, hvis det blev sammenstykket til et helt job. Det er altså ikke helt uproblematisk, men de bemærkninger, der er faldet, tyder på, at vi kan få afklaret det noget bedre, end vi hidtil har kunnet. Det, jeg har syntes var så vigtigt, var, at man ikke fik lagt sig fast på et sådant synspunkt i disse sager, at man f.eks. ikke kunne lave lokalradioforsøg, nærradioforsøg o.lign. som jobskabelse. Hvorfor skulle man egentlig ikke forsøge at lave det som jobskabelse? Men når man gjorde det, kunne man jo komme frygteligt i klemme, hvis det betød, at arbejdsløse ikke måtte lave disse ting, så der er altså brug for, at vi får det nærmere præciseret.

Men generelt trænger der til at ske nogle præciseringer af rådighedsbegrebet. Jeg har for nylig fået et ministersvar, hvori det hedder, at arbejdsløse kvinder ikke vil få trukket i dagpenge, hvis de passer deres børn selv. Det vil sige, at det at passe sit eget barn, som muligvis er blevet smidt ud af en daginstitution, ikke bliver betragtet som lønnet arbejde, men hvis en arbejdsløs laver en 2 timers udsendelse i lokalradioen, i nærradioen, skal det fratrækkes. Så er der altså noget galt i hele vores opfattelse af, hvad der er vigtigt og hvad der er uvigtigt her i tilværelsen. Jeg synes, at hele rådighedsbegrebet trænger til, at vi får kigget noget nærmere på det.

Estrup (RV):

Det plejer at være et sikkert tegn på, at der er ugler i mosen, når højre og venstre side i denne sal, fremskridtspartiet og VS, forener kræfterne, men det er ikke nemt at få øje på hverken ugler eller mose i det foreliggende beslutningsforslag. Jeg synes, der langt hen er tale om sund fornuft, som rækker ud over de politiske meningsforskelle.

I det radikale venstre er vi positivt indstillet over for, at radio- og TV-aktiviteter som de her nævnte opfattes som fritidsarbejde, der ikke påvirker dagpengereetten. På linje med højskoleophold er der tale om aktiviteter, som kan give et udviklende indhold i en ellers inaktiv ledighedsperiode.

Såfremt der ikke er tale om, at de ledige tager arbejdet fra andre, som det er præciseret i forslaget bemærkninger, og så længe

[Estrup]

aktiviteterne er ulønnede og deltagerne er til rådighed for arbejdsmarkedet på sædvanlige vilkår, er det svært at se, at der skulle være betæneligheder ved forslaget. Der skulle nok være andre og væsentligere ting at bruge kræfterne på at kontrollere i dagpengesystemet.

Men efter debatten i dag må man nok sige, at det netop er spørgsmålet, i hvilken grad disse forudsætninger kan opfyldes. Jeg synes, det er rimeligt, at folketetinget prøver på at få afklaret en usikkerhed, når det nu har vist sig igennem længere tid, at den eksisterer. Vi vil gerne være med til at se på dette her under udvalgsarbejdet, og hvis det viser sig, at man i rimeligt omfang kan opfylde forudsætningerne, er vi også positivt stemt over for forslaget.

Dohrmann (FP):

Hr. Arentoft, som er medforslagsstiller til dette forslag, er desværre forhindret i at deltage i mødet, og derfor vil jeg sige følgende: alle de uklarheder, som nu senest den radikale ordfører talte så meget om, eksisterer jo ikke. Det ligger helt fast, at en arbejdsløs, som oppebærer dagpenge, skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Sagt på godt gammelt dansk: hvis der kommer et jobtilbud, har vedkommende præcis at møde på sit arbejde og udføre det job, der bliver ham tilbudt.

Dette drejer sig om nogle folk, som ingen job har, og folketingets opgave må så sandelig være at sørge for, at de mennesker får et job; og ikke ligefrem at straffe dem.

Der er ikke kommet ét eneste fornuftigt argument heroppefra fra hele raden af ordførere, der har været her, som er gået imod det argument, at de, som er tvunget ud i arbejdsløshed, selvfølgelig skal have lov til at udfolde deres fritidsaktiviteter, som de har lyst til – hvorfor skulle de ikke det? – når de, i samme øjeblik der kommer et arbejdstilbud, modtager det. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at hvis man ikke modtager et arbejdstilbud, skal man selvfølgelig heller ikke have en krone i understøttelse. Men det kan da ikke være rimeligt, at folketetinget her skal udtale sin mangel på forståelse ved at sige: ja men det er sandelig nogle store problemer, vi skal have løst. Hvis en arbejdsløs har lyst til at passe naboens børn, gå ud at fiske, eller

hvad søren han ellers har lyst til, må man lade ham gøre det, al den stund han stadig væk står til rådighed for arbejdsmarkedet. Man skal også lige tænke på, at grunden til, at de nærradioer, der her er tale om, ikke er i stand til at udbetale en løn, nok først og fremmest er, at de ikke har råd til at betale den.

Lenger (VS):

Det skulle egentlig ikke være nødvendigt at karakterisere nærradioforsøgene i en debat som denne her. Alligevel er det nødvendigt – eller rettere gjort nødvendigt – af arbejdsministerens fortolkning af reglerne, så lige præcis én gruppe mennesker, de arbejdsløse, ikke kan gøre brug af nærradioerne. Der eksisterer holdningsprægede nærradioer, fagbevægelsen har sine nærradioer, der er oplysende nærradioer, menighedsnærradioer eller nærradioer, som er egentlige foreninger, hvor medlemmerne eller folk i al almindelighed kan gå direkte ind fra gaden og producere et program, teknisk godt eller dårligt, men i hvert fald charmerende, lige fra hjertet, upoleret – man fristes til at sige uspoleret.

Nærradioerne er tilsammen udtryk for en mangfoldighed, så de kort kan karakteriseres med ordene øget ytringsfrihed, fritids- og hobbyvirksomhed, kulturelle aktiviteter, men arbejde, som arbejdsministeren har fortolket sig frem til, nej, den går ikke. Aktivitet, som udelukker andre fra at få arbejde, den går heller ikke. Der er ikke noget som helst i nærradioernes indhold, i deres formål eller i deres organisering, der giver ministeren det mindste holdepunkt for den opfattelse. Der er for den sags skyld heller intet i loven eller i cirkulærerne i øvrigt; der er alene tale om en fortolkning og dermed om en administrativ beslutning.

Vi befinder os i slutningen af nærradioernes første forsøgsår. Formålet er at samle erfaringer, gode og dårlige, til brug for den videre udformning af en egentlig nærradiostruktur. Det har folketetinget vedtaget, og det er en god beslutning, men det er ikke nogen tilfældighed, at forsøget ligger netop i kulturministeriets regie.

Så kommer arbejdsministeren med sin fortolkning, der dybest set spolerer det forsøg, som folketetinget selv har vedtaget, for erfaringsgrundlaget bliver naturligvis ikke til-

[Lenger]

strækkeligt, når lige præcis arbejdsløse udelukkes fra at lave radio.

Nærradioerne er et forsøg på at give nogle mennesker uden forkundskaber til at bruge dette medium lejlighed til alligevel at bruge det. Dermed er det også udtryk for en væsentlig og tiltrængt udvidelse af ytringsfriheden. Dette lå i hvert fald i stort omfang bag VS' positive holdning til nærradioerne. Det har aldrig været tænkt som en mulighed for, at professionelle blot skulle have et ekstra medium, tværtimod. Det er og bliver et forsøg med at give et ekstra medium i debatten netop til mennesker, der ikke er vant til at lave radio, og som netop ikke har det som erhverv.

Det er selvfølgelig nærliggende for netop arbejdsløse at bruge nærradioerne, dels som en fornuftig hobbyvirksomhed, når arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for dem, dels fordi netop arbejdsløse af gode grunde har meget på hjerte, som de kan have lyst til at få ud til andre. Derfor har indskrænkningen i deres ret til dagpenge den yderligere konsekvens, at der bliver tale om en indskrænkning i de arbejdsløses ytringsfrihed.

Der er som nævnt tale om et forsøg, men det er et forsøg med at lave nærradioer, det er ikke et forsøg med at holde arbejdsløse uden for ytringsfriheden – det er i hvert fald ikke ment som et forsøg med at holde arbejdsløse uden for ytringsfriheden – men det er ikke desto mindre det uundgåelige resultat af arbejdsministerens holdning.

Som jeg sagde tidligere, foreligger der på nuværende tidspunkt 3 eller 4 konkrete sager om denne problemstilling, hvor der er enkelte, som har mistet dagpenge, i det omfang de har lavet nærradio, men problemet er jo langt større. I de seneste måneder har jeg modtaget mange henvendelser fra folk, som ikke tør gå i gang, ikke har råd eller frygter for de økonomiske konsekvenser, og det problem er langt større målt i hoveder. Det vil være urimeligt, hvis disse arbejdsløse skal vente med at bruge deres påtvungne fritid til noget fornuftigt, indtil der engang falder en afgørelse i de konkrete sager, og der er mere end den ene, som arbejdsministeren talte om. Indtil da kan der jo gå både vinter og vår og mere til. Det er specielt urimeligt, fordi der ikke i nogen lov er noget, der forhindrer arbejdsløse i at lave nærradio, og derfor kan VS anbefale forslaget til vedtagelse; det kom-

mer formentlig ikke som den store overraskelse, når vi også er medforslagsstillere.

Jeg vil slutte med at sige om det kriterium, som hr. Kaj Poulsen har stillet op fra socialdemokratiets side i denne debat, at det for mig at se bliver meget, meget vanskeligt at arbejde med, at programmerne ikke må være faste. Hvad er det, der ikke må være fast? Er det udsendelsestidspunktet, eller er det optagelsestidspunktet? Og fremfor alt har det kriterium ikke noget at gøre med problemstillingen, nemlig om de mennesker, der laver det, udfører et arbejde, der ellers ville være almindeligt lønnet arbejde. Det er en problemstilling, som er ganske anderledes end det kriterium, som socialdemokratiet stiller op, og derfor undrer jeg mig meget over det. Samtidig vil jeg gerne sige, at hvis man tager det på ordet – hvad jeg ikke håber man skal – kan det også give et problem for selve nærradioforsøget, for man kan jo trods alt ikke sende på må og få, men må tilrettelægge lidt i forvejen, hvornår hvilken udsendelse går i luften; man kan trods alt ikke sende mere end én ad gangen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg vil starte med at takke for den overvejende positive holdning til forslaget og løfterne om, at man gerne vil være med til at se på det i arbejdsmarkedsudvalget.

Venstres ordfører, fru Hanne Severinsen, sagde, at det i og for sig var overflødigt, men det er det jo lige netop ikke, forstået på den måde, at der har hersket stor tvivl, og at arbejdsløse har ladet være med at arbejde med nærradioerne i en angst for at blive trukket i dagpengene. Ydermere har vi nu fået at vide af arbejdsministeren, at den første sag, der er afgjort i direktoratet, jo lige netop havde som konklusion, at vedkommende skulle trækkes i dagpengene. Derfor er forslaget, selv om det burde være inderlig overflødigt, overhovedet ikke overflødigt.

Til hr. Per Stig Møller fra de konservative vil jeg sige, at vi ikke har forvekslet nærradioer og folkeradioer. Grunden til, at folkeradioerne er med, er, at vi har konkrete eksempler på, bl.a. fra Radio Syd, at arbejdsløse lærere, der ville lave en folkeradioudsendelse om deres arbejdsløshedssituation, af deres arbejdsløhedskasse fik at vide, at det kunne de ikke, så ville de blive trukket i dagpenge,

[Elisabeth Bruun Olesen]

på linje med hvad der gjaldt for nærradioerne.

På hr. Kaj Poulsen forstod jeg, at man gerne ville være med til en lempeligere fortolkning i stil med, at det var tilladt at ekspedere i genbrugsbutikker, og det er jeg da glad for.

Hr. Kaj Poulsen talte om, at når murere, tømrere, elektrikere osv. byggede et hus for en religiøs sekt, blev de trukket i deres dagpenge. Ja, selvfølgelig gør de det, for de tager jo arbejdet fra professionelle bygningshåndværkere. Der er blevet bygget huse for religiøse foretagender i Århus bl.a., hvor folkene selvfølgelig har skullet trækkes i dagpenge, fordi de har taget arbejde fra professionelle håndværkere.

Hele denne her diskussion er jo i virkeligheden et led i en meget større diskussion, fordi vi lever i et samfund, hvor man kan sige, der er et stadig større dilemma mellem selvforvaltning og institutionerne, og det dilemma giver på mange måder nogle meget groteske udtryk. Når vi skal holde os til arbejdsløshedsforsikringen generelt, er vi tit fanget i noget, der ligner en fælde. Arbejde, der kan udbydes som egentligt lønnet arbejde, må selvfølgelig ikke udføres af arbejdsløse, uden at der sker fradrag i deres dagpenge. Det må jo ses som en beskyttelse af lønarbejderne.

Men problemet er jo netop, at vi kommer ind i en utrolig lang række grænsetilfælde, hvor skellet mellem, hvad der er arbejde, og hvad der ikke er arbejde, bliver uforståeligt og føles formynderisk både af den enkelte arbejdsløse og af den, der er i arbejde. Lovgivningen bliver derfor en kvælende spændetrøje omkring de arbejdsløses fritidsaktiviteter.

Fortolker vi bekendtgørelsen, må en arbejdsløs gerne sætte et skab op i sit køkken – det betragtes som en almindelig dagligdags forbedring – men den arbejdsløse må egentlig ikke, på den måde som mange A-kasser i alle tilfælde fortolker det, sætte et helt nyt køkken op; så skal han eller hun faktisk trækkes i dagpenge for den tid, det tager at få hele køkkenet op. Hvordan man i øvrigt skal kontrollere det, undtagen ved at lønarbejderne indbyrdes render rundt og stikker hinanden til A-kasserne, må stå som en gåde.

Jeg kan også komme med et eksempel fra mig selv. Jeg er egentlig uddannet tresproget

korrespondent. Hvis jeg nu var arbejdsløs, måtte jeg gerne hjælpe min gamle tante med at oversætte et brev til hende, som hun sendte til niecen i Amerika, der aldrig lærte at tale dansk. Men jeg måtte ikke frivilligt og ulønnet arbejde inden for en græsrodsbevægelse, eksempelvis i Greenpeace; det ville faktisk blive betragtet som arbejde i arbejdsløshedslovens forstand, ligegyldigt om jeg fik penge for det eller ej, ligegyldigt om det var inden for eller uden for normal arbejdstid. De timer, jeg brugte i græsrodsbevægelsen i organisationen, vil i mange A-kassers fortolkning betyde, at jeg blev trukket, skønt det, at jeg lod være med at udføre dette arbejde, aldrig nogen sinde ville føre til, at Greenpeace fik en professionel korrespondentstilling.

Sådan kunne jeg komme med en masse andre absurde eksempler. Endnu er der ingen, der kan forbyde os at sy vores eget tøj, lave vores egen marmelade, hjælpe naboen med at grave have, skønt man i sidste tilfælde nok skal passe på, hvor mange naboer man hjælper med hvor mange haver, fordi man så kan risikere at tage arbejdet fra gartnerne; så er det ikke en vennetjeneste mere, så er det ved at udvikle sig til noget, hvor man igen bliver trukket i dagpenge.

Forslaget griber som sagt kun ind i en lille bitte flig, for netop arbejdet med nærradioprojekterne er på ingen måde arbejde, der nogen sinde vil tage arbejdet fra professionelle journalister. Nærradioerne er ikke de professionelle, det er amatørernes mulighed for at komme til orde på egne betingelser, amatører, arbejdende som arbejdsløse. Hvis de arbejdsløse blev trukket i dagpenge, ville det alt andet lige betyde, at man ville tage deres ytringsfrihed fra dem, for så ville de simpelt hen ikke have råd til at deltage i nærradioforsøgene.

I virkeligheden er det det samme som at sige, at også amatørskuespillere skal trækkes i dagpenge, for der findes jo også professionelle skuespillere. Det er også det samme som at sige, at Hansen, der er en flittig læserbrevsskribent i det lokale samfund, skal trækkes i dagpenge for den tid, det tager at fabrikere læserbrevene.

Til sidst vil jeg sige, at der er mange andre absurde eksempler, også for måske til muntre forsamlingen lidt op. Det kan give sig så grotesk et udtryk, at en person, der har 3-4 hun-

[Elisabeth Bruun Olesen]

de, fordi han godt kan lide hunde, og er medlem af Dansk Hundekennel, kan blive betragtet som selvstændig bierhvervsdrivende, hvor han kommer ind under skærpede arbejdskrav, og hvor den tid, det må tage at passe de 3-4 hunde, skal på hans dagpengekort, og så bliver han trukket. Man må jo nødvendigvis sælge de hunde, der kommer ud af det; han kan jo ikke ende med at have 20 hunde.

Det problem, vi taler om her, giver sig udslag på mange andre områder uden for A-kassesystemet, f.eks. inden for den sociale sektor, hvor vi ser dilemmaet mellem den nye mødrehjælp på den ene side og de fagforeningsmæssige socialrådgiverinteresser på den anden side. Dilemmaet opstår også i kasserne, og det er derfor, det er nødvendigt at få forslaget igennem. Kasserne er enormt bange for at administrere forkert, for hvis de administrerer forkert, kommer de til at betale pengene tilbage ved stikprøverne. Det vil sige, at kasserne har en indbygget justits i sig selv, der gør, at de bliver langt mere formynderiske, end loven måske i virkeligheden giver udtryk for at de skal være.

Jeg siger ikke, at der findes lette løsninger på hele dette problemkompleks, men der er grundlag for en debat, der burde i gang, og beslutningsforslaget er et lille bitte bidrag hertil.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg synes, at fru Elisabeth Bruun Olesens sidste indlæg viser noget om, hvor svært det er her. Vi har nogle regler, som siger, at hvis man opfylder nogle betingelser og er til rådighed for arbejdsmarkedet og er arbejdsløs, kan man få dagpenge. Så har vi nogle andre regler, som siger, at man godt kan udføre arbejde, mens man får dagpenge, men så sker der fradrag i dagpengene. Så er spørgsmålet, hvad der er arbejde, for det er klart, at der ikke skal ske fradrag for det, vi kalder hobbybetonet virksomhed. Men hvad skal vi så gøre? Der er to muligheder, nemlig enten at lave en meget stiv og rigoristisk metode og sige: du kan overhovedet ikke foretage dig noget som helst, hvis du er arbejdsløs, andet end at møde frem og vise, at du er til rådighed for arbejdsmarkedet, og så få dine dagpenge, eller også må vi begive os ud i afgrænsningsområdet, hvor der kan blive

problemer om, hvorvidt det nu er hobby, eller det er arbejde, og så må vi prøve på at lave nogle regler om, hvad der er hvad, og hvordan vi skal klare disse afgrænsningsproblemer. Det er sådan set det, vi har forsøgt og jeg synes egentlig, fru Elisabeth Bruun Olesens sidste indlæg var et eksempel på, hvor vanskeligt det er at foretage de dér afgrænsninger.

Vi har alle sammen nogle holdninger til nogle forskellige ting. Nogle synes vældig godt om børn, nogle synes vældig godt om kultur, nogle synes meget godt om kvindesag, og nogle synes, at Greenpeace simpelt hen er sagen. Så kan vi ud fra de holdninger, vi har til disse ting, prøve på at bygge en argumentation op om, at så skulle man da også kunne have lov til at gøre dette, fordi det er holdningsmæssigt rigtigt. Så kan vi så være enige eller uenige om, hvorvidt disse aktiviteter er gode og rigtige, men når det drejer sig om, hvorvidt det skal medføre fradrag i dagpengene, må vi se på de regler, vi har, og hvordan vi får problemerne afklaret.

Jeg synes egentlig, at hr. Kaj Poulsen sagde noget meget rigtigt i sit første indlæg, tror jeg det var. Nu skal jeg ikke sige noget om religiøse sekter – det komplicerer måske – men lad os så bare tage en almindelig arbejdsløs tømrer eller murer. Hvis han eller hun hjælper sin nabo med at lave et eller andet, skal vedkommende have fradrag i dagpengene. Hvordan vil tømreren eller mureren opleve, at den, der lavede et eller andet kulturelt eller radioarbejde, som ikke direkte kunne karakteriseres som en hobbyvirksomhed, ikke skulle have fradrag i dagpengene? Sådan kunne man nævne en lang række andre fagområder, hvor vi også kommer ind i nogle afgrænsningsvanskeligheder.

Dernæst vil jeg vende tilbage til den ene konkrete sag, som arbejdsdirektoratet foreløbig har afgjort, for den kan også vise noget om det. Der drejede det sig om en person, som havde medvirket i nogle udsendelser, hvor vedkommende havde arbejdet mandag til fredag fra kl. 13 til kl. 15 og søndage fra kl. 17 til kl. 19. Det vil sige, at vedkommende havde fast arbejdstid og havde, om man så må sige, et ansættelsesforhold, som vist var noget i retning af 14 timer om ugen og faste mødetidspunkter, og arbejdede dér som programmerarbejder og som discjockey. Det har man altså skønnet ikke kan betragtes

[Arbejdsministeren]

som en form for fritidsaktivitet, men er så tæt på at ligne et almindeligt fast ansættelsesforhold, at man har måttet anvende de almindelige regler.

Dette her er jo ikke noget nyt. Vi havde sidste år en diskussion, der drejede sig om en anden gruppe, som nogle havde sympati for, og det var idrætslederne, og dér virkede diskussionen, som om alle regler var blevet lavet om. Men det, det drejede sig om, var, at direktoratet havde truffet en konkret afgørelse. Det, man baserede det på, går helt tilbage til 1. marts 1982, en bekendtgørelse fra arbejdsdirektoratet. Men i den konkrete sag om idrætslederne, hvor mange kan have sympati for, at der er nogle, der virker som idrætsledere, er reglen også den, at hvis man går ind i de små idrætsorganisationer, hvor der er tradition for, at man hjælper dem, der dyrker idræt, kan man også gøre det, selv om man er ledig, men i det omfang man er ansat i en stor idrætsorganisation, der har flere penge til rådighed, og hvor det er normalt, at man har en lønnet idrætsleder, skal der også ske fradrag i dagpengene.

Det, der forårsagede debatten for et år siden om idrætslederne, var en konkret sag, hvor en person havde virket som lønnet idrætsleder, var holdt op og havde fået andet lønarbejde, derefter var blevet arbejdsløs og fik arbejdsløshedsdagpenge og så gik tilbage til idrætsorganisationen og sagde: her er jeg, nu vil jeg gerne virke som træner. Dér sagde man i direktoratet – og den afgørelse er jeg helt enig i – at det ligger så tæt på det, vedkommende tidligere havde været ansat i, at man dér måtte sidestille det med almindeligt arbejde.

Men det er klart, at man får nogle afgrænsningsvanskeligheder, hvis man vil prøve på at sige, at folk, der er arbejdsløse, også skal have en mulighed for at deltage i noget, som vi kalder for meningsfyldt hobbyarbejde, men så må man bruge nogen tid på at finde ud af, hvor de afgrænsninger skal ligge.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg giver arbejdsministeren ret i, at det er vanskeligt at fortolke loven, sådan som den er i dag, og at det ofte giver sig udtryk i absurde fortolkninger.

Men når vi taler om nærradioer, er det lige netop ikke vanskeligt at foretage en afgrænsning, så er det meget let. Nærradioforsøgene kan aldrig nogen sinde udbydes som arbejde til professionelle journalister; det er simpelt hen imod hele ideen med nærradioforsøgene. Det er amatørerne, der skal komme til udtryk på deres egne betingelser; de skal selv lave udsendelserne. Derfor er det fritidsaktiviteter, hobbybetonede aktiviteter, som ikke bør medføre fradrag i dagpengene. Man kan på ingen måde sammenligne det med en arbejdsløs tømmer, der laver arbejde for venner og render rundt og sætter køkkener op eller bygger huse i en arbejdsløshedsperiode. Det er klart, at det sidste er decideret imod arbejdsløshedsforsikringen. Det kan aldrig nogen sinde sammenlignes med det første, vi talte om, nærradioerne.

Kaj Poulsen (S):

Når jeg indledte med at sige, at dette her nok var en Årshushistorie, er det, fordi det er et arbejdsmarkedsspørgsmål, og vi kan se af forslaget, at det ikke er de pågældende partiers normale arbejdsmarkedsordførere, der står på det, men at det nok koncentrerer sig lidt om, at det er Radio Århus' problemer, man har været inde på.

Man kan jo udtale sig med overordentlig stor autoritet, som både hr. Lenger og fru Elisabeth Bruun Olesen gjorde det. Men den store autoritet, man udtaler sig med, bygger altså på et ukendskab til forholdene på arbejdsmarkedet, og det undrer mig, når det gælder fru Elisabeth Bruun Olesen, som vi jo ved har administreret A-kassensystemerne. Fru Elisabeth Bruun Olesen sagde i en kort bemærkning, at det drejede sig om, at arbejdsløse ikke kunne komme ind at lave arbejdsløshedsudsendelser, ikke kunne komme til orde. Nej, dette forslag drejer sig om en helt generel fortolkning af, at teknikere, journalister og journalistiske medarbejdere osv. skal kunne lave nærradio på arbejdsløshedsdagpengenes grundlag som betaling. Det er det, dette forslag drejer sig om. Hvis man ville noget andet, skulle man have skrevet det, så folketetinget kunne have taget stilling til det.

I den nærradio, hvor jeg sidder i bestyrelsen, i Ålborg, har vi ansat journalist og teknikere, men vi har også mange andre mennesker til at lave nærradio, og det er sådan, jeg

[Kaj Poulsen]

mener det skal fungere, og det er også sådan, det kan fungere med de gældende regler. Vi har bare brug for en velvillig fortolkning i forhold til det, der sker i nærradioerne. Men dér tror jeg ikke vi kommer uden om begrænsninger. Dette her kan sammenlignes med alle andre arbejdsopgaver. I det omfang nærradioerne eksempelvis kan få økonomisk grundlag for at ansætte professionel arbejdskraft til at forbedre deres udsendelser, vil det sikkert også blive gjort. Derfor synes jeg, vi skal prøve at holde debatten om nærradio-problemerne dér, hvor den hører hjemme. Vi skal ikke begrænse nogen i at udtale sig i nærradio eller i TV for så vidt. Vi skal give alle mulighed for det, og derfor skal vi have reglerne i arbejdsløshedsloven ændret, således at det kan lade sig gøre.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det sidste, som hr. Kaj Poulsen sagde, hjalp en lille smule, men ellers vil jeg sige, at det ikke er rigtigt. Det er, som det er sagt før, ikke noget Århusproblem. Det er et problem, hvor det drejer sig om at få dette her til at fungere efter den forudsætning, det blev lavet på, nemlig at folk skulle kunne gå ind og lave nærradio. Hvis man lægger de meget stramme regler ned over det, som bl.a. går ud på, at man ikke må gå ind på bestemte tider i sin arbejdsløshedstid og være med til at give nærradioerne liv, så begynder det at blive vanskeligt for dem at fungere sådan, som det var tænkt fra lovgivernes side at dette forsøg skulle have fungeret. Derfor er det fantastisk vigtigt, at man nu i udvalgsarbejdet virkelig går i dybden, for det er meget svært for os, der sidder her og ikke er arbejdsmarkedspolitiske ordførere, at finde ud af, hvad det egentlig er, der bliver sagt her. Hvem må lave lokalradio sådan, at lokalradioen eller nærradioen stadig væk kan være den nærradio, den skulle være?

Lenger (VS):

Jeg havde håbet på, at hr. Kaj Poulsen ville have løftet lidt af sløret for, hvad det er, der ligger bag den socialdemokratiske holdning, at der ikke må være tale om faste programmer, men det må vi så have til gode til en anden gang.

Jeg tror egentlig, at socialdemokratiet mener det godt. Nu fik hr. Kaj Poulsen også fortalt, at han selv har at gøre med en nærradio, og hr. Svend Auken kender jo da i hvert fald til Radio Århus' problemer, vil jeg blot gøre opmærksom på.

Men hvad angår kriteriet, at der ikke må være tale om faste programmer, vil jeg gerne sige følgende: nu har Kirkens Korshær jo tidligere været inddraget i debatten. Jeg går da ud fra, at hvis man kan arbejde som frivillig i en butik i Kirkens Korshær, har man også lov til at fortælle dagen før eller nogle dage i forvejen, hvornår man kommer, ellers må man da egentlig sige, at Kirkens Korshær ikke har den store fornøjelse af de mennesker, som man sætter til at arbejde eller får lov til at have gående i sine butikker. Sådan må det vel også være i forbindelse med nærradioerne, altså at det ikke bare betyder, at det er svingdørspolitikken, men at man har mulighed for at finde en løsning på problemet, sådan at man både kan planlægge sine udsendelser og få en ordentlig nærradio ud af det og samtidig have de kriterier, som vi alle sammen er enige om der gerne skulle være. Derfor havde jeg gerne set, at hr. Kaj Poulsen havde løftet lidt af sløret, men jeg er da tilfreds med at have konstateret, at hr. Kaj Poulsen på socialdemokratiets vegne i det mindste er positivt indstillet over for forslaget.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det er blot en lille bemærkning til hr. Kaj Poulsen. Nu kan man jo læse forslaget med nogle briller, hvor man åbenbart vil misforstå det. Det synes jeg at hr. Kaj Poulsen gør. Men o.k., hvis vi i udvalget kan finde en ordlyd, der sikrer, at arbejdsløse kan lave nærradio og lokal-TV, uden at de får trukket i deres dagpenge, altså en anden formulering end den, der står der nu, er vi da villige til at snakke om det. Det, der er vigtigt, er indholdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.